

KEET IN ALZHEIMER COMPLEX

Seniorentoneel in drie bedrijven

door

RONALD VAN WANROOIJ

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KEET IN ALZHEIMER COMPLEX** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RONALD VAN WANROOIJ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© **2024 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Gaste Miranda - tijdelijk opgenomen in de kliniek. Pittige dame, maakt er het beste van.

Gast Joep - humeurige man, moppert snel en vindt het niks dat hij is opgenomen.

Elise - patiënt zegt te pas en te onpas: Gezellig hè! (**Dubbelrol met Sjoukje Stavast**)

Bert - patiënt heeft rollator nodig. (**Dubbelrol met Hans Spijkers**)

Verplegers/Verzorgenden:

Richard - getrouwd met Joop, opgewonden standje.

Joop - getrouwd met Richard, de rust zelve.

Hennie H. - verpleegster die van aanpakken weet. Laat zich niet van de wijs brengen. Ze heeft geen blad voor de mond.

Hennie T. - zzp'er. Heet eigenlijk Suzanne Schulp.

Els - Bonusdochter van Joep. Dubieus karakter. Uit op geld.

Figuranten als patiënt in minirol, later ook verkleed als Drag Queen:

Meneer Peter Bruinsma - Heeft het altijd koud.

Mevrouw Els van de Heuvel

Meneer Pieter Schroevers - Iemand die fysiek oké is maar niet praat en slechts een loze ruimte in staart. Reageert wel op opdrachten verplegend personeel.

Mevrouw Saskia Dodewaard

Zus van de Heuvel - Werkte vroeger op een naturalisten camping. Nogal eens last van herinneringen.

Dit spel kan ook gespeeld worden voor ouderen door ouderen

In dit stuk doen ook figuranten mee die enerzijds patiënt spelen en op het eind als Drag Queen. Zij hebben weinig tot geen tekst maar zijn wel heel belangrijk. De regisseur kan/mag naar de beschikbaarheid nog Drag Queens aanvullen.

De verplegers/sters zijn soms wat moe van hun taak en uiten zich soms beroerd tegenover de patiënten.

DECOR:

De huiselijke kamer is ingericht met een grote tafel waar een sjoelbak op kan en een kleine ronde tafel waaraan andere patiënten zitten. Verschillende stoelen en een bankstel als het podium tenminste groot genoeg is. 2 bijzettafeltjes met kleedje en een televisie aan de muur. Een grote kast zonder sleutel. Een beetje uit het zicht staat een espresso apparaat. De deur aan de zijkant heeft een elektronisch slot. (1-3-7-9) Eerst de code voordat iemand eruit kan. Door die deur komen bezoekers binnen. Een andere deur leidt naar de kamers van de patiënten. In het midden is een deur voor het toilet. Er gaat altijd iemand van de verzorging mee naar het toilet. Ook als iemand naar zijn/haar kamer wil. Niet voor Miranda en Joep en zij weten ook de code van de deur.

EERSTE BEDRIJF

(Het doek gaat open. Bert zit aan de grote tafel aan het ontbijt. Hij eet yoghurt. Alle aandacht gaat eerst uit naar Bert. De andere patiënten zitten aan de ronde tafel. Het is duidelijk (uitpuffen) dat ze net hebben gegeten. De krant ligt uitgevouwen op een bijzettafeltje)

HENNIE H.: Niet te snel eten Bert. Straks verslik jij je nog en moet ik weer op je rug kloppen of je begint te boeren. Je hebt de hele dag de tijd.

BERT: Wat zei u mevrouw?

HENNIE H.: Ik zei niet kwijlen!

BERT: Nee nee mevrouw, ik doe netjes eten. Komen er nog meer mensen vandaag?

HENNIE H.: Wat denk jezelf Bert. Dat ik hier ben om alleen voor jou te zorgen? Daar ben ik zo klaar mee. Straks even naar de wc en dan naar bed.

BERT: Moet ik weer naar bed? Dat wil ik helemaal niet, ik wil voetballen!

HENNIE H.: Het tafelfuotbalspel is gesloopt door onze vrienden Richard en Joop en zij moeten ervoor zorgen dat het spel gerepareerd terugkomt. Het was niet slim dat jij en die Joep met ze hebben meegedaan. Dat was vragen om moeilijkheden. Wees blij dat jij je polsen niet heb gebroken.

BERT: Gebroken? Wat is er dan gebroken. Ik zie hier niets dat stuk is.

HENNIE H.: Nee Bert. Dat is ook al opgeruimd.

BERT: Ach ja, natuurlijk. Opgeruimd staat netjes. Mag mijn slab af mevrouw? Ik heb genoeg gegeten.

HENNIE H.: Natuurlijk Bert. Ik zal je helpen.

(Hennie H. loopt naar Bert en doet hem zijn slab af. Ondertussen komen Joep en Hennie T. samen binnen. Joep heeft weer de bokkenpruik op)

HENNIE T.: Kijk eens aan. Bert heeft al gegeten, daar kunt u zich al niet meer aan storen. Hij kan niet meer smakken. En voor u zie ik de krant al liggen, dus bent u ook het eerste uur lekker onder de pannen. En de andere patiënten hebben allemaal hun dosis

valium al gehad, dus die zijn ook lekker kalm, heeft u ook al geen last van.

JOEP: (*cynisch*) Ach wat geweldig toch. Mij een heel uur met de krant bezig houden, wat een fantastisch begin van de dag. De krant. Alles wat daar in staat heb ik gisteren al gezien op de televisie.

HENNIE H.: Nou, toch fijn dat u televisie heeft, op uw kamer, die werkt. Kunt u zich fijn terugtrekken op uw kamer en heeft niemand last van uw gemopper.

JOEP: Ik mopperen! Waarom zeg je dat? Ik mopper nooit!

HENNIE H.: Je doet niks anders. Wees blij dat je onderdak hebt gekregen en niet in het ziekenhuis moest blijven. Ik snap best dat dit niet jouw voorkeur geniet maar er was nergens anders plaats voor je. En hier kunnen wij ook je brandwonden verzorgen. Bovendien zijn wij goedkoper. En wij hebben ook onze diploma's daarvoor. En het heeft geholpen, je mag bijna naar huis.

JOEP: Ja ik weet het wel. Ik kon alleen hier terecht en worden verzorgd, want het ziekenhuis was te duur en terug naar mijn huis kon ook niet meer. Dat staat nu te koop.

HENNIE T.: Dat snapt ook iedereen. Maar het herstel gaat voorspoedig, want ik fiets er elke dag langs. De ramen zitten er weer in en je hebt ook alweer een deur. Bovendien is de keuken geleverd, want ik zag er allerlei spullen staan.

JOEP: (*schampert*) Goh wat geweldig. De keuken is geleverd. Zullen de kinderen blij mee zijn.

HENNIE T.: Je mag van geluk spreken dat de verzekering er snel uit was. Een ontploffing door gas in de keuken. Wie kookt er tegenwoordig nog op gas? Dat zoiets kon gebeuren. Gas open laten staan door Beun de Haas. Eigenlijk totaal onmogelijk als je erover nadenkt.

JOEP: Het was een erkend bedrijf.

HENNIE T.: Ik denk niet dat dit bedrijf nog lang bestaat. Maar de andere kant van de medaille is dat jij straks in een nieuw huis woont met een totaal nieuwe keuken. Dat dan weer wel.

JOEP: Maar niet mijn eigen huis en het was ook alleen maar de keuken. Ik heb gewoon enorm geluk gehad. Ondertussen zit ik wel hier op een gesloten afdeling. Ik vind dit echt bij de konijnen af.

HENNIE H.: Ja dat is tegenwoordig normaal. Wij hebben wel

personeel genoeg. Dus kwam je hier. Gezellig bij ons op de afdeling. En het is niet voor altijd hè. Jij wandelt straks hier gewoon weer de deur uit. Je weet de code.

JOEP: Ja, ja, 1-3-7-9. Ik blijf het toch niks vinden.

HENNIE H.: Er was plaats in een andere stad maar dat wilde je niet, dus toen kwam je hier naar toe. Om onze patiënten wat op te vrolijken en eventueel ons mee te helpen.

JOEP: Jullie mee helpen? Belachelijk. Ik ben niet in voor vrijwilligers werk en zeker niet om iemand in de douche te moeten zetten.

HENNIE T.: Waarom denk je aan de douche. Heb je een mooie vrouw gezien die je graag onder de douche zou willen zetten? De jongste is net boven de 60.

JOEP: Helemaal niet!

HENNIE H.: Ik denk hetzelfde, Hennie, misschien heeft hij zijn oog al laten vallen op Miranda? De enige die hier normaal is.

JOEP: Absoluut en beslist niet!

HENNIE T.: Als je zo stevig ontkent is het vast niet waar. Wij kennen onze pappenheimers wel.

JOEP: Ik heb hier genoeg van, ik ga wel naar het restaurant.

(Joep draait zich boos om, neemt de krant mee en toetst de code in onder het roepen van 1-3-7-9 en verdwijnt dan)

HENNIE H.: Zo, opzouten. Stuk saggerijn. Kom, dan kunnen wij lekker samen even een kop koffie nemen. Die anderen blijven nog wel even suffen. Die hebben allen hun dosis valium gekregen.

HENNIE T.: Ik vind dat hij steeds soepeler wordt met lopen. Het zal denk ik niet zo lang meer duren dat de herbouw af is. Ik heb begrepen van de buurman dat hij met deur en al naar buiten vloog.

HENNIE H.: Dat zijn buurman net iets leegt in zijn groenbak is zijn grote geluk geweest.

HENNIE T.: En dat die bhv'er is. Die was er meteen bij voor de eerste hulp en bluste het brandje. Het was een grote steekvlam, daarna even brand, maar hij had regenwater opgeslagen. Zo zie je maar, een goede buur is beter dan een verre vriend.

(beide dames gaan zitten)

HENNIE H.: Heerlijk in alle rust een kopje koffie en Bert is al ingeslapen, zie ik.

HENNIE T.: Ach nee. Moet ik de DELA bellen?

HENNIE H.: Nee joh. Hij slaapt aan de tafel. Hij is niet dood!

HENNIE T.: Goh, bijna weer een plek te vergeven.

HENNIE H.: Ik heb het nog nagekeken op internet. De omschrijving van ons tehuis klopt nog steeds. Rustiek gelegen verzorgingshuis voor patiënten met Alzheimer. Ruime kamers en 24/7 is er verzorging aanwezig.

HENNIE T.: Laat zitten. Het mankeert alleen aan rustiek gelegen. Wat de directie vindt hoeft een ander niet te vinden toch? Er staan alleen geen prijzen bij van onze verzorging en dat is maar goed ook. Wij moeten aan ons pensioen denken, toch? Ha ha.

HENNIE H.: Zo is het maar net. Hoe meer geld hoe groter de kamer en altijd een glas appelsap aangelengd met water.

HENNIE T.: Ach ze weten toch het verschil niet meer tussen appelsap en een glaasje advocaat. Alleen met Joep en Miranda moeten we opletten. Met die twee hebben we toch wel iets bijzonders in huis gehaald. Ik vraag me nog steeds af of we daar wel goed aan hebben gedaan.

HENNIE H.: Komaan Hennie. Het is even doorbijten maar dat mag dan ook wel voor 500 euro per dag. We zijn 150 euro per dag goedkoper dan het ziekenhuis waar ze een bed bezet hielden.

HENNIE T.: Dat is waar en binnenkort zijn ze toch weer opgehoepeld.

BERT: (*plotseling wakker*) Hoepelen! Ja daar heb ik zin in. Waar staat ie?

HENNIE H.: Hoepel op, Bert, met die flauwe kul. Wees blij dat je je niet hebt verslikt in je yoghurt. Moet je al naar de wc? Je bent al minstens twee uur wakker.

BERT: (*is weer timide*) Ik hoef niet naar de wc en yoghurt heb ik nog niet gehad.

HENNIE H.: He wat denk je dat er in je bakje heeft gezeten? Bloembollen soms? Het staat notabene nog voor je neus. Als je zo blijft zeuren zet ik je terug op je kamer. Heb je het gehoord?

BERT: Ja mevrouw.

HENNIE H.: Zo mag ik het horen. Als ik mijn koffie op heb dan ga ik wel met je een rondje lopen. Even oefenen met je rollator, dat is

goed voor je.

BERT: Dank u wel mevrouw.

HENNIE T.: Zo, kunnen wij nu verder met ons overleg?

(Hennie en Hennie geven geen aandacht meer aan Bert en op datzelfde moment komt Elise binnen wandelen)

ELISE: Hè wat gezellig. Drinken jullie koffie? Ik denk dat ik dat ruik.

HENNIE T.: Wij hebben even een werkgesprek Elise. Kun je zelf de koffie voor je inschenken? Weet je waar die staat?

ELISE: Natuurlijk weet ik dat.

(Elise kijkt rond maar ziet het koffieapparaat niet staan. Wel ontdekt ze in een kastje de kopjes. Hulpeloos loopt ze met het kopje in haar hand rond in de kamer totdat ze wel het koffieapparaat ontdekt. Ze slaakt een zucht van verlichting)

ELISE: Er gaat niets boven een heerlijk geurend kopje koffie. Jammer dat de melk op is.

(Elise gaat bij Bert zitten die weer is ingedommeld)

U ziet er vandaag zo goed uit, zo netjes. Gaat u vandaag op bezoek?

(Bert wordt weer wakker en ziet Elise aan voor een vrouw waar hij blijkbaar net over gedroomd heeft)

BERT: Wat doe jij hier! Jij maakt al mijn geld op! Feeks dat je bent!

(Hennie en Hennie staan vlug op en gaan naar Bert)

HENNIE T.: Dat heeft hij de laatste tijd wel vaker. Hij droomt dan over zijn geld en dat iemand dat opmaakt. Zoiets. Dat komt niet door jou, Elise, dat zijn dromen. Jij kunt daar niets aan doen.

ELISE: *(beteuterd)* Ik zei alleen maar dat hij er zo goed uitzag zo zonder slabbetje.

(Joep komt nog steeds nijdig binnen en smijt de krant op het bijzettafeltje en loopt dan zonder een woord te zeggen door de deur naar zijn eigen kamer. Hij wordt nagekeken. Dan meteen.....)

HENNIE H.: Het is goed Elise. Zal ik straks de krant voorlezen? Dan nemen we samen nog een kopje koffie met een koekje erbij. Is dat goed?

ELISE: Ja dat vind ik fijn, de krant en een koekje. Niet teveel want ik

moet op mijn lijn letten.

PETER BRUINSMA: Zuster ik heb het koud!

HENNIE T.: Ik kom meneer Bruinsma. Ik zal de kachel voor u aanzetten.

(Hennie T gaat naar meneer Bruinsma helpt hem uit de stoel en samen lopen ze naar de stoel voor de televisie. Hennie T pakt de afstandsbediening van de tv en zet YouTube op en zoekt kerst haardvuur op. Ondertussen zet ze ook meneer Bruinsma voor de tv en wikkelt een deken om zijn benen)

HENNIE H.: Waarom heb je zwarte koffie? Je drinkt toch altijd met melk?

ELISE: Is die niet op dan?

HENNIE H.: Kom maar mee Elise. Ik weet waar de melk staat. Breng jij straks Bert weer terug naar zijn kamer Hennie ? Bert slaapt alweer.

HENNIE T.: Doe ik.

ELISE: Dat wij een kachel aan de muur hebben hangen. Dat wist ik helemaal niet.

HENNIE H.: Je kunt niet alles weten Elise. Komt er vandaag bezoek voor je?

ELISE: Ik heb geen idee. Ik ga straks ook bij meneer Bruinsma zitten, lekker warm.

HENNIE T.: Kom Bert, wakker worden. We gaan een eindje wandelen naar je kamer.

(Bert wordt geholpen door Hennie T om uit zijn stoel te komen en als zij de huiskamer willen verlaten komen Joep en Miranda binnen. Hennie H en Elise zijn aan de tafel gaan zitten met de koffie. Hennie T en Bert af)

JOEP: *(nu wel in een goed humeur)* Bonusdochter, Miranda, maar het is bepaald geen bonus. Ze kan mijn bloed wel drinken.

MIRANDA: Waarom zou je dochter jou dan opzoeken als zij zo'n hekel aan je heeft.

JOEP: Je zou de hele geschiedenis moeten weten om het te begrijpen.

MIRANDA: Ik ga nergens naar toe, dus heb alle tijd. Zullen we ergens gaan zitten?

JOEP: Ja prima, we jagen hun wel weg.

(Joep en Miranda gaan ook aan tafel zitten. Ze pakken een extra stoel. De patiënten (Pieter, Els en Saskia) kijken ze aan en schuiven stuntelig op. Hennie H en Elise kijken even naar Joep en Miranda en gaan dan weer rustig door met keuvelen)

Ik leerde haar moeder kennen kort na mijn scheiding. Ik had toen een autorijschool die ik al had voor mijn trouwen. Ik was getrouwd onder huwelijkse voorwaarden op aandringen van mijn toenmalige schoonvader die goed in de slappe was zat. Hij zag het blijkbaar niet zitten tussen ons en wilde zijn saldo beschermen voor zijn enige dochter, wat ik ook wel snapte. Dus zodoende hield ik ook zelf wat achter de hand.

MIRANDA: Die nieuwe vrouw. Was zij een leerling van je?

JOEP: Goed geraden. Ach, van het een kwam het ander. Zij was een weduwe met twee jonge kinderen en ik trok bij haar in.

MIRANDA: Toen waren de kinderen nog jong.

JOEP: Er kwam spanning toen er twee dingen tegelijk begonnen te spelen. Mijn ex wilde plotseling geld zien onder het voorwendsel dat er onbekende zaken liepen tijdens de echtscheiding. Zij meende nog ergens recht op te hebben en de twee kinderen waren toen aan het puberen.

MIRANDA: Dat zal geen fijne tijd zijn geweest.

JOEP: Nee, dat was het niet. Het huis waar wij toen woonden kregen we te koop aangeboden van de woningbouw en dat hebben we op een slimme manier gedaan.

MIRANDA: Ik ben benieuwd

JOEP: Ik verkocht mijn autorijschool en zij kocht het huis. Het staat ook op haar naam.

MIRANDA: Dus jouw huis is eigenlijk niet van jou.

JOEP: Dat ligt wat genuanceerder. Ik investeerde mijn geld in haar huis. Dat kwam omdat mijn ex toen zo moeilijk deed. Het leek de notaris ook beter om het zo te doen. Mijn ex kon nergens aanspraak op maken en ik kreeg bij leven altijd mijn investering terug.

MIRANDA: Dus als je nu je huis verkoopt krijg je die investering terug.

JOEP: Wel, om precies te zijn; mijn investering en de helft van de

waardestijging in al die jaren. Dat zal de dochter rauw op haar maag vallen als ze hier achter komt.

MIRANDA: Ze weet het niet!

JOEP: Kijk. Ik was een stuk ouder dan mijn vrouw. We scheelden 10 jaar. We hebben altijd gedacht dat ik als eerste zou gaan hemelen. Helaas werd ze ziek en is ze vorig jaar overleden. Als het andersom was geweest had zij het huis geërfd en de gezamenlijke bankrekening, zeg maar, daarna zouden de kinderen alles erven.

MIRANDA: Dan hadden jullie het voor haar kinderen toch wel goed geregeld, maar nu is de situatie anders.

JOEP: Kijk. Even tussen jou en mij. De verzekering betaalt de schade die achteraf toch nog meevalt. Het hele huis had in de fik kunnen vliegen, nu alleen een keuken. Alleen ik ben het niet eens dat ik zelf de gas knop open heb laten staan.

MIRANDA: Kan toch gebeuren. Je bent ook maar een mens.

JOEP: Ik heb geluk dat de verzekering ook zo denkt, maar ik denk iets heel anders.

MIRANDA: Jij denkt iets heel anders.

JOEP: Toen hun moeder ziek werd en niet meer beter zou worden begonnen de kinderen al over de verkoop van het huis. Zij kon niet vertellen hoe de vork in de steel zat en ik heb alleen gezegd dat ik daar wilde blijven wonen. Dat vonden ze niet leuk, zeg maar.

MIRANDA: Je kreeg ruzie.

JOEP: Ja, en flink ook. En ik heb ze ook niets verteld hoe de koop destijds tot stand kwam. Maar om op de brand terug te komen. Ik rook een rare lucht en ging in de keuken kijken.

MIRANDA: En?

JOEP: Het gas stond wijd open en mijn sleutels lagen op het aanrecht.

MIRANDA: Nou en? Dat is toch niet bijzonder.

JOEP: Dat is het wel. Ik doe altijd de deur op slot en laat de sleutels op de deur zitten en ik zet altijd het gas uit.

MIRANDA: Ik begrijp niet waar dit naar toe gaat.

JOEP: De kinderen hebben allebei een sleutel van de achterdeur en

de voordeur en ik moet iets hebben gehoord waardoor ik in de keuken ging kijken.

MIRANDA: Dat heb je niet met de brandweer besproken?

JOEP: Ik heb de keukendeur open gedaan en daarna heb ik twee weken geslapen. Toen ik wakker werd was alles al besloten om een nieuwe keuken te plaatsen. Er is mij wel honderd keer verteld wat een geluk ik heb gehad en dat de verzekering alles zou betalen en dat het veel slechter met mij had kunnen aflopen. De kinderen hadden dit zo geregeld.

MIRANDA: Jesus, Joep, wat een verhaal. Zoiets gelooft toch niemand. Stel dat het waar is, wat bereiken ze daarmee?

JOEP: Ik heb een officieel testament dat ik alles nalaat aan mijn vrouw en daarna aan de kinderen. Als mijn vrouw er niet meer zou zijn zou ik alles hebben nagelaten aan de kinderen. Maar wel als ik de pijp uit was en ik ben er nog steeds, dus die vlieger gaat nou niet op.

MIRANDA: En nu? Wat gaat er nu gebeuren?

JOEP: Ja, dat is ook zoiets. Officieel ben ik hier op dit adres ingeschreven en staat mijn huis te koop.

MIRANDA: Dat kan toch helemaal niet. Dit is een verzorgingshuis. Je kunt hier toch niet permanent wonen? Wie is hiervoor verantwoordelijk?

JOEP: Het ziekenhuis weet van niets en doen ook nooit zoiets als overschrijven naar een ander adres.

MIRANDA: Die kinderen denk je?

JOEP: Ja! Wie anders! Een van de twee werkt op het gemeentehuis.

MIRANDA: Dat heb ik nog nooit meegemaakt, ook nooit over gehoord. Ik verbaas mij een beetje dat dit toch kan gebeuren. Wat ga je hieraan doen?

JOEP: Helemaal niets eigenlijk. Ik ben best bereid om het huis te verkopen maar het is officieel niet eens van mij. De erfgenamen verkopen het omdat het huis nu niet bewoond of verhuurd is.

MIRANDA: Oké het huis wordt verkocht en dan, wat ga je dan doen?

JOEP: Ik koop voor mezelf een leuk appartement met groot balkon aan de zee in Spanje.

MIRANDA: Spreek jij dan Spaans?

JOEP: Nee, maar ik kan toch aanwijzen en ja en nee knikken. Als je kunt betalen willen ze me daar echt wel helpen.

MIRANDA: Je bent niet wijs. Naar Spanje. Besef je wel dat je daar alleen bent elke dag, terwijl er hier zoveel vrouwen alleenstaand zijn en naar gezelschap hunkeren.

JOEP: Daar ben ik me helemaal niet bewust van.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto